העכברה הלבנה

כתבה מריה ון נ.

בשנת 1874

במכלאת צאן אחת גר עכבר לבן עם אישתו. הם בנו לעצמם דירה יפה עם מעברים רבים והרועים כלל לא הרגישו בהם. הייתה להם גם דלת שהובילה ישר לשדות, שם יכלו לטייל חופשי. אך האוצר הגדול ביותר שלהם הייתה בתם הקטנה אותה אהבו מאוד, כי ילדיהם האחרים מתו, ויש אומרים שאבא בעצמו טרף אותם.

העכברונת הקטנה הייתה יצור חמוד, לבנה כשלג ועדינה, בעלת אף ורוד, אוזניים ורודות רגליים ורודות ועם עיניים פיקחות. כשהלכה לטייל עם אמא שלה נעצרו כל בעלי החיים שפגשו אותם בדרך, אפילו החיפושיות הקטנות ביותר, והתפלאו ממנה כי דבר כל כך לבן הוא נדיר ביותר.

היה לה חבר טוב, עכבר זכר שכן שהוריו גרו אחרי גדר הגן ובמקצועם היו עכברי שדה. כל יום שיחקו העכברים הקטנים יחד. הצעיר היה אמנם אפור ולא כל כך עדין כמו העכברונת, אבל גם הוא היה נאה למדי.

גם ההורים שלהם התיידדו ובערבים, כאשר

בני-אדם חזרו כבר מעבודה בשדות, יצאו לטייל ביחד עם הילדים, וכשהכל היה שקט ונשמע רק נגינה של הצרצרים, הם סיפרו איך עבר להם היום ולפעמים גם הביאו את הספקתם ואכלו ביחד. כי העכברים של מכלאת הצאן יכלו להביא נקניק ובשר מהמטבח וגם לחם מהרועים. עכברי השדה הביאו מהאסם שלהם גרעיני חיטה ושיפון אותם אספו מהשיבולים שבשדה.

אך פעם כשהם כך סעדו הופיע בשקט גמור חתול אפור שתמיד אהב לציפורים ועכברים. הוא היה בולע בוודאי את שתי משפחות העכברים, אילו לא העכברון הצעיר שהרגיש בו, קפץ ותפס את העכברונת הלבנה והביא אותה לחור העכברים. בדוחק רב גם המבוגרים הצליחו להימלט בחור שני. החתול היה מאוכזב ואמר לעצמו "רק תמתינו, עוד אצליח לתפוס אותכם."

ופעם קרה שעכבר השדה הצעיר לא שמע בקול הוריו והתנהג בקלות דעת. הוא תמיד חשב לעשות גיחה לבית הגדול, כדי לראות

איזה דברים טעימים אפשר שם לזלול. הרעיון משך אותו מאוד אבל אבא אסר עליו את הדבר. אך יום אחד, כשאבא הלך לעסקיו, הצעיר יצא בשקט ולא שמע כלל איך העכברונת הלבנה קוראת לו. הוא גם לא הקשיב לאזהרות של השחרור שישב בצמרת אורן ושר.

וכך שר לו השחרור:

"עכברון קטן, עכברון קטן, אל תתקרב לבית הגדול.

עכברון קטן אני מזהיר אותך, תזהר, תזהר מאוד.

עכברון קטן, עכברון קטן אל תלך לבית הגדול,

זכור מה אמר לך אבא, ועלול לקרות לך אסון."

את השיר למד השחרור מפרופסור אחד למוסיקה, שביקר בבית הגדול בסתיו ונהג לטייל ביער, כשהוא מזמזם אותו.

תמיד הוא חזר על המילים *"עכברון קטן, עכברון קטן*

אל תתקרב לבית הגדול."

אבל העכבר לא הקשיב לשחרור ורץ אל הבית, סביב לפינה, ורץ למטבח, לחדרים ועל מדרגות עד שהגיע לעליית הגג. אלא ששם פגש את דווקא את החתול, שלפני ימים אחדים ניצל ממנו.

החתול קפץ והתחיל לרדוף אחרי העכבר הנה והנה בכל עליית הגג. העכברון המבוהל קפץ דרך אשנב בגג ורץ לכל אורכו ובסוף הסתתר אחרי פסל אבן גדול שקישט את הגג. לפסל היה בגד מעלים ותחתיו בנתה לה קן סנונית אחת. היא לא הייתה בבית אבל הקטנים שלה ידעו כבר לדבר וכשהם ראו את העכבר המבוהל קראו לא בשקט "עמוד בשקט. אנו נעזור לך."

החתול עמד על הגג ושקל האם כדאי לו לרדוף אחרי העכבר, כאשר הגג נראה חלק למדי והוא לא כל כך בטוח היה בהליכה עליו. ואז קראו הגוזלים של הסנונית "ארוך רגליים! ארוך רגליים! צא מהר הנה." מאחורי הפסל הופיע ראש של עכביש גדול, ששאל מה קורה כאן. היצור הטוב הציל כבר לא אחת את הסנוניות מהחתול. כאשר החתול רץ על הגג וחיפש את הקן הוא נהג למתוח רשת צפופה

שכל כך הבריקה בשמש שהחתול התעוור ממש, ולא יכול היה למצוא את הציפורים. עכשיו קראו הגוזלים שוב "מהר, אח ארוך רגליים, מתח את הרשת שלך. יושב כאן עכברון קטן שאותו החתול הרע רוצה לתפוס. בוא ארוך רגליים, צא מהר."

העכביש הגדול והשמן לא חיכה הרבה ומיד התחיל לרקום רשת גדולה ומבריקה. תוך שניות היא הייתה כבר מוכנה. החתול היה צריך לעצום עיניים והעכבר ברח משם מהר. הוא עוד הספיק לקרוא "תודה לכם, תודה ידידים טובים."

אלא כאשר חזר הביתה אבא שלו המתין לו כבר עם מקל "אתה ילד לא ממושמע! חכה, תקבל עכשיו תזכורת עד שלא תוכל לנשום" ועם המילים אלה נתן לו אבא מכות טריות עד שהעכברונת הקטנה שראתה זאת התחילה לבכות.

אבל מאז היה הצעיר צייתן ונשאר תמיד עם השכנה היפה שלו בבית. הם גדלו וחיבבו מאוד זה את זה.

אל מנת שהעכבר הצעיר יחכם ויעשה נבון הוחלט לשלוח אותו למסע בו ילמד על ארצות אחרות. כאשר הגיע אביב אמו הכינה לו את הדברים הדרושים וגם נתנה לו מכתב לדודה עכברת הכנסייה בעיר וואליץ. העכברונת הלבנה שמה לו זר פרחים על הכובע, אבא נתן לו עצות טובות וכך בוקר יפה אחד עם זריחת השמש הוא יצא מביתו לעולם הרחב. הוא נפרד קודם מכולם ובמיוחד, בבכי מר מהעכברונת הלבנה. עדיין הדמעות זלגו מגבו כשהוא צעד תוך שירה עליזה.
ככל שהלך הלאה כך נעשה עליז יותר כי הכל סביבו היה משמח. השמש זרחה, סוסים חרשו במרץ בשדות, ואמנם האיש שפקח על העבודה ניסה לתת לו סטירה, אבל הוא התחמק בזריזות. פרחים השליכו עלי כותרת על גבו ובאגם הקרוב קראו לו הצפרדעים "עכברון, עכברון, לאן אתה הולך?" והוא ענה להם "אני מוכרח להמשיך. כל טוב לכם!"

העפרונים התעופפו מעליו בשירה עליזה "הנה הולך עכברון" והוא שר יחד איתם, וברך את העולם על הכל היפה מסביב.
אחרי זמן מה הדוור הביא מכתב למר עכבר. מהר התאספו כולם בבית והעכברונת קראה להם את המכתב.
"אני מקווה שהנכם כולם בריאים. הגעתי הנה לפני שלושה ימים ובכפר שאלתי על הכנסייה. היא כל כך קטנה שעכבר לא יכול לראות אותה מרחוק. הם הדריכו אותי ומצאתי את דודה עכברת הכנסייה בבית. היא שמחה מאוד שהגעתי, קראה את מכתבה של אמא וקיבלה אותי בסבר פנים יפות.
אך לא קלים הם החיים של עכבר הכנסייה, הורים יקרים, בהשוואת לחיינו שם בבית. כדי לאכול נאלצנו לעבור את כל הכפר. את ארוחת הערב השגנו מבית התמחוי של הכנסייה כי הוא הקרוב ביותר ובחווה חיפשנו אוכל במרתף החלב. אבל כנראה לקחנו קצת יותר מדי חמאה כי הבת של בעל האחוזה הייתה בדיוק במרתף וקראה "שוב באו

העכברים הגועלים!" וגירשה אותנו משם.
אבל ברחנו מהמרתף כמו רוח. בפונדק התיישבנו בפינה ושמנו איך מר שולץ מספר כי היה בעיר מגדבורג וגם בלוניגסבורן והשתומם איך העכברים שם מילאו את כל השטח שמאחורי גן הארמון.
חשבתי עליכם, הורים יקרים, ואשמח מאוד לשמוע דבר מה מכם. מחר אלך הלאה, דרך היער הגדול לעיר קלאוס.
דרישת שלום לידידתי העכברונת ואני מקווה שהיא לא שוכחת אותי.
שלום הורים, שהכל יהיה אצלכם בסדר עד שאחזור. הבן האוהב."
ביער הגדול לא קרה שום דבר מיוחד לעכברון הצעיר. הוא פגש שם אי-אלה חיפושיות מעניינות והתגלגל בנחת באזוב הרך ולקראת ערב, כשהשמש התחילה לשקוע הגיע לקלאוס, בדיוק כשהשומר בקס, עם מקטרת בפיו, חזר הביתה. כבר בדלת הוא קרא לאחותו "לוטכן!". האחות פתחה את הדלת והעכבר נכנס מהר פנימה, בלי שמישהו

הרגיש בו.
אכן הוא נמצא עכשיו בקלאוס ובדק את הכל שבבית באופן יסודי. במיוחד מצא חן בעיניו הארגז עם קמח, שם החליט להישאר ימים אחדים. לוטכן הרגישה כנראה במשהו כי הוא שמע את הנזיפות שלה. ובוקר אחד באמצע החדר עמד מתקן עשוי מחוטים ועליו חתיכה נהדרת של בשר שמן. הריח היה כל כך מושך. העכבר בדק את הדבר וראה שלמעלה יש חור. לא לקח לו הרבה זמן וכבר היה בפנים, ואכל את הכל בתאבון. אלא שכאשר רצה לצאת.. לא יכול היה. כל פעם שניסה להתקרב לקיר מחוטים, נתקל בקצוות חדים. וכך הוא ישב שם בפנים, מסכן, ובכה. רק עכשיו הבין שהדבר היפה הזה לא היה אלא מלכודת עכברים, שעליה סיפרה לו אמא. היא הסבירה שבני-אדם עושים דברים כאלה כדי לתפוס עכברים.
"וכך, כאן, בארץ זרה יבוא הסוף שלי. לא אראה יותר את העכברונת הלבנה ואת הורי. אך, למה הייתי טיפש כל כך, אני צעיר מסכן

ועלוב!" כך הוא בכה במשך כל הלילה. אך בבוקר בדק את הכלי ביסודיות עוד פעם ואז אמר "מוכרחה להיות דרך כלשהי לצאת מכאן!" הוא התחיל לכרסם את החוטים והצליח לזיז אותם ולעשות חור. אז נפתחה הדלת לוטכן נכנסה לחדר ורצתה לקחת את האסיר שלה. אך למרבה הפלא העכברון קפץ מהחור וברח דרך הדלת החוצה.
לוטכן עמדה מופתעת אבל העכבר הצעיר רץ מהר לשדה. אמנם הגב שלו קיבל כמה פצעים מדממים, אבל הרי הוא חי ויכול היה להמשיך מסע שלו.
הוא נשאר עוד זמן רב בדרך. מקלאוס עבר עוד דרך קירכנברג, בדק את המשק של הכומר ובסוף התחיל לחזור לארץ מולדתו.
הוא הגיע לבית של העכברים הלבנים והביט פנימה מלא שמחה וצפייה. אך בבית לא ראה איש. מלא חששות הוא רץ לביתם של הוריו, ואלה באו בשמחה לקראתו, אך הוא מיד שאל על העכברים הלבנים. ההורים בצער רב סיפרו לו בסוף מה קרה.

בגן הפרחים חי חולד גדול שרצה להתנקם בעכברים הלבנים. כשהעכברונת הלבנה הלכה פעם דרך התעלות שלה הוא חטף והחזיק אותה למרות שבכתה והתחננה שיעזוב אותה שבויה. ההורים ראו זאת מרחוק והיו אומללים ממש. וכך גם העכבר הצעיר שרק עתה חזר ממסעו. למרות שניסה, לא הצליח לשחרר אותה מהחולד הזקן. עצוב ביותר הלך יום אחד בגינה כשפגש פתאום עכביש, ידיד ישן שלו. הוא סיפר לו מה שקרה והתלונן על כך קשות.
העכביש התנדנד תחילה על רגליו הארוכות ואז אמר "אני יודע. אולי אוכל לעזור לך נערי. רק תהיה סבלני והמתן עד מחר בבוקר. סמוך עלי!"
העכבר הצעיר התעודד מדברי ידידו העכביש והלך הביתה אך סקרן היה מה העכביש יכול לעשות כדי לעזור.
העכביש התחיל לנוע ובצעדים מהירים הלך אל בית הגנן הנס. הוא התיישב על אדן החלון ובבוקר התחיל לקרוא לגנן "הנס, תתעורר.

; שם בגינתך יושב חולד גדול שמשמיד לך את הגן כולו!"
הנס שפשף את עיניו ואמר מיד לאמו "אני חייב ללכת לגן הפרחים. חלמתי שחולד גדול חופר שם." הוא לקח איתו מלכודת ושם אותה בפתח אחת המנהרות. תוך דקות ספורות החולד היה כבר בפנים. הנס הוציא אותו והרג מיד את החולד הנבזה.
כשהעכברונת הלנה הרגישה שהמנהרה שוב ריקה, רצה מיד החוצה. שם עמדו כבר ההורים שלה והעכבר הצעיר שלה! הם התחבקו והתנשקו והכל היה מלא שמחה ונחת.
אחרי ימים אחדים התקיימה חתונה גדולה של העכבר הצעיר והעכברונת הלבנה. בחוץ על הדשא רקדו כל הלילה. הוזמנו חיות רבות ובראשן כמובן העכביש הגדול שהציל אותם מהצרה. באו גם הסנוניות והבולבולים מהסביבה. על הענפים ישבו הנגנים וביניהם השחרור והזמיר, ששרו לילה שלם ללא הפסקה..